

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J. T.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Petrom Šramkom, advokátom so sídlom v Brezne, Moyzesova 12, **2/ JUDr. E. O.**, bývajúcej v B., **3/ Mgr. M. O.**, bývajúceho v B. , proti žalovaným **1/ Mgr. R. Č.**, bývajúcemu v B., **2/ LICITOR group, a.s.**, so sídlom v Žiline, Tajovského 5, **3/ Ing. Ľ. R.**, bývajúcemu v N., **o neplatnosť dražby**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5 C 80/2010, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2011 sp. zn. 14 Co 111/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne 1/ **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno rozsudkom z 9. februára 2011 č. k. 5 C 80/2010-78 zamietol návrh žalobcov 1/ až 3/, ktorým sa domáhali určenia neplatnosti dražby nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X. nachádzajúcej sa v k. ú. H., vedenej ako rekreačná chata súp. č. X., postavenej na parcele č. X., vykonanej dňa 3. marca 2010 žalovaným 2/ ako dražobníkom na návrh žalovaného 1/ ako navrhovateľa dražby a osvedčenej zápisnicou notárky JUDr. Ľudmily Chodelkovej so sídlom v Žiline, ul. 1. mája pod č. 5 - N 155/2010, NZ 7107/2010, NCRI 7299/2010, ktorú vydražil žalovaný 3/. Prvostupňový súd dospel k záveru, že neboli porušené ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 527/2002 Z.z.).

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom zo 17. mája 2011 sp. zn. 14 Co 111/2011 potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny.

Zhodne so súdom prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Brezno uznesením z 26. februára 2010 č. k. 5 C 45/2010-21 vydal predbežné opatrenie, v ktorom bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, a to akýmkoľvek predajom nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby, až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a že toto uznesenie bolo žalovanému 1/ doručené až 4. marca 2010. Keďže dražba nehnuteľnosti bola vykonaná dňa 3. marca 2010 žalovaným 2/ ako dražobníkom, dospel k zhodnému názoru s prvostupňovým súdom, že v čase vykonávania dražby dražobníkom neexistoval dôvod na upustenie od dražby predmetnej nehnuteľnosti a táto prebehla v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z. V dôvodoch rozhodnutia sa vysporiadal i s odvolacou námietkou žalobcov ohľadne pojednávania prvostupňovým súdom v ich neprítomnosti a nevypočutia nimi navrhovaných svedkov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/. Žiadala rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože v celom konaní nebola vypočutá ako účastníčka konania. Tvrdila, že pojednávania pred okresným súdom sa nemohla zúčastniť zo zdravotných dôvodov a krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, napriek tomu, že mal doplniť dokazovanie výsluchom účastníka a mal tiež vypočuť navrhnutých svedkov. Súdny teda nezistili vo veci riadne skutkový stav, čo mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žiadali tento mimoriadny opravný prostriedok zamietnuť ako neprípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Žalobkyňa 1/ v dovolaní tvrdila, že postupom súdov nižších stupňov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že nebola v celom konaní vypočutá ako účastníčka konania, neboli vykonané výsluchy ňou navrhovaných svedkov a odvolací súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania.

Ohľadne námietky prejednávania veci bez výsluchu účastníčky konania dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/1999 uverejnenom v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 26/2000, v ktorom dospel k názoru, že výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov a že nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd uváži, že vykonanie tohto dôkazu nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by súd musel v každom prípade účastníka konania vypočuť.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa 1/ mala možnosť zúčastniť sa súdneho pojednávania pred prvostupňovým súdom uskutočneného dňa 19. januára 2011 a pred súdom vypovedať, ktorú možnosť nevyužila (jej zástupcu, ktorý ju ospravedlnil, žiadny doklad preukazujúci jej nepriaznivý zdravotný stav súdu nepredložil). Keďže okresný súd skutkový stav považoval za dostatočne zistený a objasnený najmä z predložených listinných dôkazov, ale aj z výpovedí ostatných účastníkov na pojednávaní, nevidel dôvod na odročenie pojednávania za účelom výsluchu žalobkyne 1/ a ani za účelom výsluchu navrhovaných svedkov T. O. a I. O., čo aj náležite zdôvodnil. Aj odvolací súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami ohľadne nevykonania týchto dôkazov.

V danom prípade vecná správnosť rozhodnutia súdov závisela predovšetkým od zistenia, či (ne)bolo navrhovateľovi dražby (žalovanému 1/) alebo dražobníkovi (žalovanému 2/) v čase dražby vykonateľným rozhodnutím súdu zakázané s predmetom dražby nakladať. Pre riadne zistenie skutkového stavu boli preto v danej veci rozhodujúce listinné dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa aj náležite vykonané. Skutočnosti, ku ktorým sa chcela žalobkyňa 1/, resp. ňou navrhovaný svedkovia vyjadriť, neboli relevantné pre rozhodnutie o zamietnutí žaloby. Súdy preto nepochybili, ak majú za to, že skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov postačuje na rozhodnutie vo veci samej, žalobkyňu 1/ ani navrhovaných svedkov v konaní nevypočuli.

K ďalšej dovolacej námietke žalobkyne 1/ dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2011, podľa ktorého odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, teda ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať

alebo doplniť dokazovanie (rozhodnutie o tejto otázke však patrí výlučne odvolaciemu súdu a nie účastníkom konania), alebo ak súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Pretože v danej veci nešlo o žiaden z prípadov vyplývajúcich z § 214 ods. 1 O. s. p., odvolací súd bol oprávnený podľa odseku 2 tohto ustanovenia rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia pojednávania a sám bol oprávnený posúdiť, či doplní dokazovanie alebo nie.

Pokiaľ teda dovolateľka videla odňatie možnosti konať pred súdom nielen v nenariadení pojednávania na prejednanie jej odvolania, ale aj v tom, že odvolací súd nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie vykonaním navrhnutých dôkazov, dovolací súd k vyššie uvedenému na doplnenie poznamenáva, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že súdy postupovali v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybili a svojim postupom žalobkyni 1/ neodňali možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne 1/ podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu

trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnili (§ 243b ods. 5 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová